

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.733 van 4 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 7 maart 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bagdad, bent u van Arabische origine en heeft u de Iraakse nationaliteit. U zou uw hele leven in Al Aziziye (provincie Wasit) hebben gewoond. Uw vader zou lid zijn geweest van de Baathpartij en had er de rang van 'oudu firqa' (afdelingslid) of 'oudu sho'obah' (sectielid). In 1997 zou u uw legerdienst hebben vervuld. Na een opleiding van een drietal maanden zou u, door de tussenkomst van uw vader, geselecteerd zijn voor de Istikhbarat (Militaire Inlichtingendienst) in de verkenningseenheid van het Tweede Leger. U zou onder majoor Sami hebben gewerkt, bij de afdeling verhoor. U zou zijn opgeklommen van gewoon soldaat tot de graad van 'arif' (korporaal). Uw afdeling zou voornamelijk hebben ingestaan voor opsporen van smokkelaars en het controleren van dorpen in uw streek. Jullie eenheid zou vaak verdachte personen hebben gearresteerd, meestal Koerden die smokkelden. U zou

persoonlijk hebben meegewerkt aan een 50 à 60-tal arrestaties. U zou nadien ook uw overste Sami hebben bijgestaan bij het verhoor van de verdachten. U zou de gearresteerden hebben begeleid naar hun verhoorplaats, hen hebben geblinddoekt en hen handboeien en elektriciteitsdraden hebben aangebracht. U zou persoonlijk elektroshocks hebben toegediend alsook de gearresteerden hebben opgehangen en geslagen om hen tot bekentenissen te dwingen. U deed dit omdat u de bevelen van uw overste uitvoerde. Eén maal zou u bezwaar hebben gemaakt bij uw overste tegen de foltering van een jonge verdachte omdat u zag dat het een sukkelaar was. U zou gedurende zeven dagen in de gevangenis zijn opgesloten en uw haar zou zijn afgeschoren. Nadien zou u uw werk hebben verder gezet. Na ongeveer drieënhalf jaar zou u uw legerdienst hebben volbracht en zou u de Istikhbarat hebben verlaten. U zou teruggekeerd zijn naar Al Aziziye en er in de landbouwsector hebben gewerkt. U zou wel nog af en toe actief zijn geweest voor de lokale Baathpartij. Na de val van het regime van Saddam Hussein (2003) zou u zijn ondergedoken in Harbo Hammour. Het kwam u ter ore dat u vroegere chef, majoor Sami, was gearresteerd, en dat er ook onbekenden naar u informeerden. U achtte de situatie voor u als ex-medewerker van het Baathregime niet langer veilig en besloot het land te verlaten. U reisde naar België, alwaar u op 09/11/2004 asiel heeft aangevraagd.

U vreest heden wraakacties en andere vergeldingsacties vanwege onbekende mensen of groepen omwille van uw vroegere werkzaamheden voor de militaire inlichtingendienst Istikhbarat en uw betrokkenheid bij het Baathregime van Saddam Hussein.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een foto voor van u in militair uniform.”

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat rekening houdend met uw achtergrond en voormalige job bij de veiligheidsdienst Istikhbarat tijdens het regime van Saddam Hussein, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is. Deze houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor “personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan”, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Voor de notie ‘misdrijven tegen de menselijkheid’ werd reeds herhaaldelijk in verdragen omschreven, ondermeer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale ‘ad hoc’ tribunalen (na WOII, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998). Marteling werd steevast weerhouden als misdrijf tegen de mensheid : “het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties”. (Statuut inzake het Internationale Strafhof aangenomen te Rome op 17/7/1998, artikel 7, par 2 (e)).

In casu, is uw betrokkenheid bij de Istikhbarat geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van haar aard en doelstellingen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig uw activiteiten en uw taken bij de Istikhbarat (CGVS p.10 e.v.). U verklaarde dat u tijdens de periode van uw legerdienst (1997-2000) deel heeft uitgemaakt van een verkenningseenheid in het grensgebied met Iran. Hierbij zouden jullie smokkelaars en deserteurs hebben gearresteerd, waarbij u persoonlijk zou hebben meegewerkt aan de arrestatie van een 50 à 60 tal personen. U zou verder ook persoonlijk hebben meegewerkt aan de ondervraging van een groot aantal van deze personen.

Tijdens uw gehoor beschrijft u enkele foltertechnieken welke tijdens de ondervragingen in uw aanwezigheid werden uitgevoerd. Hierbij werd soms een fles in de aars van het slachtoffer gestoken. Verder werd een naakt slachtoffer tijdens koude dagen buiten met koud water overgoten. Ook kregen slachtoffers elektrische schokken toegediend. U beschrijft uw persoonlijke rol bij deze ondervragingen als volgt: U begeleidde gevangenen naar hun verhoorplaats, blinddoekte hen en deed hen handboeien om. Verder bevestigde u elektriciteitsdraden aan de handen van het slachtoffer en draaide u ook aan de generator zodat het slachtoffer elektrische shocks kreeg toegediend. (CGVS p.15-17). Uit uw verklaringen blijkt ook dat deze folteringen soms de dood tot gevolg hadden (vragenlijst dd.14/12/2004).

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van het Baath-regime. Dit Baath-regime, met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en mensenrechtenschendingen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten waaronder de Istikhbarat, onder het regime van Saddam Hussein, een veelvoud van terreurmiddelen gebruikten, waaronder verkrachting, marteling en executie. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze geweld, waaronder marteling, hebben toegepast.

Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane daden correct in te schatten en dat u deze daden bij volle bewustzijn beging. Zo haalt u aan dat de slachtoffers deze straf verdienden omdat ze het land en de economie kapot maakten. U ging akkoord dat sommigen werden gefolterd, omdat deze mensen toch maar één 'taal' kenden en foltering voor hen de enige manier was (CGVS p.18-19). De mensen die werden opgepakt hadden fouten gemaakt en waren volgens u op de hoogte van de mogelijke gevolgen hiervan (CGVS p.30). U verklaarde zich enkel niet akkoord met folteringen voor mensen met een lichte beschuldiging (CGVS p.19). U haalt daarbij het voorbeeld aan van iemand die jong was en een sukkelaar was (CGVS p.20).

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u zich uit vrije wil heeft aangesloten bij de Istikhbarat. U verklaart dat u niet op de hoogte was wat de Istikhbarat precies deed vóór het aanvangen van uw legerdienst, maar u zou wel hebben geweten dat ze angst zaaiden (CGVS p.14). Op aanraden en met hulp van uw vader sloot u zich bij deze dienst aan, omdat hij had gezegd dat dit 'de beste' dienst was, en minder gevaarlijk, alsook omdat het beter betaalde en u makkelijk verlof kon krijgen (CGVS p.9-10,14). U achtte zich gelukkig met de kleren en het pistool, maar beschouwde het toch als een harde periode (CGVS p.22). Gezien de hoge positie van uw vader binnen de Baathpartij en gezien het in de Iraakse samenleving vrij algemeen geweten was welke praktijken de veiligheidsdiensten van het regime (waaronder de Istikhbarat) beoefenden, is het weinig waarschijnlijk dat u vóór uw aansluiting niet zou geweten hebben wat soort organisatie de Istikhbarat precies was.

U verklaarde dat u deelnam aan de folteringen, u hiermee niet akkoord was maar daarover niks kon zeggen en enkel het bevel moest uitvoeren (CGVS p.19). Er kan in uw hoofdte echter allerminst worden besloten tot het bestaan van een onweerstaanbare dwang in de zin van art 31(d) van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998) waarbij u zich bij een eventuele ongehoorzaamheid zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar, waardoor bovenstaande misdrijven zouden kunnen worden gerechtvaardigd.

Zo dient het gedwongen karakter van uw aandeel bij de folteringen echter ernstig te worden gerelativeerd. U bleef immers gedurende de hele periode van uw legerdienst (ruim 3 jaar) actief bij de Istikhbarat en u heeft onvoldoende blijk van aanstellen te hebben gemaakt om hieraan te ontsnappen, integendeel u bleef bij de Istikhbarat tot het einde van uw legerdienst en u klom op van gewoon soldaat tot de graad van 'arif' (korporaal) (CGVS p.12-13).

Bovendien heeft u allerminst aannemelijk gemaakt waarom u niet eerder heeft geprobeerd de Istikhbarat te verlaten, of zich te verzetten tegen de misdaden die u waarnam of zich te onttrekken aan de uitvoering ervan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat

u dankzij de tussenkomst van uw vader voor uw legerdienst werd toegewezen bij de Istikhbarat. U kan echter onvoldoende aannemelijk maken waarom u zich, eventueel met de hulp van uw vader, niet aan deze praktijken van de Istikhbarat zou hebben kunnen onttrekken door bijvoorbeeld aan te vragen uw legerdienst bij een andere dienst te mogen vervullen. U verklaart hierbij dat uw vader in 1999 overleed, u geen goede relatie met hem had, hij een moeilijk karakter had en u hem daarom ook niks heeft gevraagd (CGVS p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende indien u, sinds de aanvang van uw legerdienst in 1997, werkelijk de wil had u te distantiëren van de praktijken van de Istikhbarat.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u éénmalig bezwaar heeft gemaakt tegen de foltering van een jonge sukkelaar. Hierdoor zou u een tiental dagen in de gevangenis zijn opgesloten en werd uw haar afgeschoren. Nadien kon u uw werk hervatten (CGVS p.20, 22-23). Met de foltering van 'andere' mensen kon u klaarblijkelijk akkoord gaan. U kan echter onvoldoende aannemelijk maken dat u zich bij een eventuele ongehoorzaamheid ten aanzien van uw overste zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar, waardoor bovenstaande misdrijven zouden kunnen worden gerechtvaardigd. U verklaarde tijdens uw legerdienst wel te hebben gedacht naar het buitenland te vluchten, maar u bang was voor de gevolgen en daarom besloot te blijven (CGVS p.27). Uit uw verklaringen kan echter worden afgeleid dat er voor u andere mogelijkheden bestonden om de Istikhbarat te verlaten zonder dat u zich hierbij diende te onttrekken aan uw militaire dienstplicht en daardoor eventueel van desertie zou kunnen worden beschuldigd. Zo gaf u een voorbeeld van een collega die had geweigerd te folteren en daardoor werd gestraft. U haalde echter enkel aan dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden en hij nadien niet langer voor de Istikhbarat kon werken maar werd overgeplaatst naar de grondmacht (CGVS p.27). Dit wijst er aldus eerder op dat indien u een bevel tot foltering vanwege uw overste zou weigeren u wel degelijk een straf zou riskeren binnen het militair apparaat, maar deze straf niet als buitensporig kan worden beschouwd. Dit weegt aldus niet op tegen de ernst van de door u begane misdrijven.

Ten slotte haalde u als verschoningsgrond aan dat u enkel bevelen opvolgde die u door uw overste werden opgedragen waarbij u geen inspraak had, en dat er voor u geen mogelijkheid bestond om uit de dienst te stappen zonder zelf het slachtoffer te worden (CGVS p.21). Het bevel van hogerhand op zich is echter geen verschoningsgrond voor misdaden tegen de menselijkheid, gezien deze bevelen overduidelijk onwettig zijn (Statuut van Rome artikel 33 par.2 + Background note on the application of exclusion clauses, UNHCR, sept.2003, pp.25-26).

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (zoals beschreven in de preambule en art.1 en art.2).

De door u voorgelegde foto kan bepaalde aspecten van uw asielrelaas ondersteunen, maar is gezien bovenstaande vaststellingen niet in staat de appreciatie van uw asioldossier in positieve zin om te buigen."

3. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) een niet te volgen redenering maakt door enerzijds aan te geven dat verzoeker handelde ter uitvoering van de bevelen van zijn overste en een gegronde vrees heeft voor vervolging, maar anderzijds toch weigert om hem te erkennen als vluchteling ondanks dat hij voldoet aan alle voorwaarden om erkend te kunnen worden. Verzoeker beweert dat het niet kan zijn dat hij, omdat hij een misdrijf tegen de menselijkheid zou hebben gepleegd, zelf aan zo een misdrijf onderworpen zou mogen onderworpen door te worden uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Genève. Hij benadrukt dat het CGVS aangeeft dat hij diende te handelen op bevel van zijn overste en hij stelt dat hij steeds onder onweerstaanbare dwang heeft gestaan om te handelen. Hij kon

niets anders doen dan de bevelen opvolgen, ook al waren deze onwettig, omdat hij anders zelf zou worden opgesloten en gefolterd. Verzoeker beweert dat het risico reëel was dat hij zou worden gedood aangezien het al voorgevallen was dat men bij het niet gehoorzamen van oversten werd geëxecuteerd.

Verzoeker betoogt dat artikel 1, F van de Conventie van Genève niet bepaalt dat de daarin vermelde personen zouden moeten worden uitgesloten van bescherming, maar alleen dat een uitsluiting dient te worden overwogen, hetgeen zou betekenen dat er een uitzondering moet kunnen worden aangenomen. Meer in het bijzonder moet er een uitzondering worden gemaakt wanneer de betrokkene handelde onder dwang, op gevaar voor zijn eigen leven.

Hij wijst erop dat het Baath-regime geen regime was waarin men als ondergeschikte zou kunnen riskeren de bevelen van een overste te weigeren, hetgeen wordt aangetoond door de praktijken die worden aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord was met de daden die hij moest doen doch hij had geen andere keuze. Hij heeft nooit zelf mensen gefolterd, maar alleen opgesloten en geslagen.

Verzoeker geeft aan uit vrije wil bij de Istikhbarat te zijn gegaan, maar daarvoor nog niet op de hoogte te zijn geweest van wat deze dienst deed. Hij zou enkel hebben geweten dat zij angst zaaiden maar was niet op de hoogte van de folterpraktijken.

Verzoeker zou niet gewild hebben er te blijven en evenmin gewild hebben mee te doen aan de praktijken, maar hij kon niet anders.

Hij meent dat hij verkeert in een situatie van onweerstaanbare dwang in de zin van artikel 31, d van het Statuut inzake het Internationale Strafhof daar hij geen andere keuze had en dreigde zelf opgesloten, gefolterd en gedood te worden. Verzoeker beweert dat hij bij een vluchtpoging onderschept en doodgeschoten zou worden.

Hij riskeerde het één maal om zich te verzetten tegen de opsluiting van een jonge sukkelaar, doch werd meteen opgesloten gedurende zeven dagen. Indien hij nog meer verzet zou hebben geuit, zou het hem nog veel slechter zijn vergaan.

Verzoeker voert aan dat het CGVS ten onrechte doet alsof hij zelf zou kunnen kiezen bij welke dienst hij ging werken. Hij beweert dat hij niet zelf kon kiezen bij welke dienst hij zijn legerdienst zou vervullen.

Verzoeker benadrukt dat hij nooit zelf mensen heeft gefolterd en hij hoegenaamd niet akkoord ging met de foltering van andere mensen.

Hij betoogt dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor zijn leven bestaat, minstens zijn fysieke integriteit of vrijheid, indien hij naar zijn land zou moeten terugkeren.

Verzoeker brengt nog een foto bij van zichzelf in uniform en een door hem gegeven omschrijving van zijn vluchtrelaas.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker blijkens het administratief dossier gedetailleerde informatie kon geven aangaande de Baathpartij, zijn legerdienst, de Istikhbarat en zijn activiteiten voor deze veiligheidsdienst (administratief dossier, stuk 4). Hij zette zijn relaas op een coherente en geloofwaardige manier uiteen. Het CGVS oordeelde aldus terecht dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.2. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten bij de Istikhbarat, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, *juncto* artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève daar voormeld artikel bepaalt: *“The provisions of this Convention shall not apply [...]”* (eigen vertaling: *“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing (...)”*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot dit misdrijf in het leven te roepen. *In casu* kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake

het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Artikel 7, 1°, f bepaalt daarbij expliciet dat 'marteling' een misdrijf tegen de menselijkheid uitmaakt. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat hij deelnam aan de arrestatie van vijftig tot zestig personen. Hij stelde te hebben meegewerkt aan de ondervraging van minstens tien maar minder dan vijftig personen en gaf een beschrijving van hoe de ondervragingen gebeurden. Zo werden er aan beschuldigten elektroshocks toegediend, soms werd er een fles in de aars gestoken en werden verdachten opgehangen en geslagen tot zij bekenden. Verzoeker verklaarde: *"makkelijkste foltering: in koude dagen iemand laten buiten zitten zonder kleren; koud water over hem"*. Hij bevestigde dat hij had deelgenomen aan zulke folteringen bij meer dan tien personen en omschreef zijn rol als het begeleiden van gevangenen naar de verhoorplaats, blinddoeken, handboeien en elektriciteit aanbrengen. Hij stelde dat hij ervoor zorgde dat zij elektroshocks kregen door het draaien aan de generator en verklaarde dat hij mensen had opgehangen en geslagen (*Ibid.*, p.15-18). Verzoeker verklaarde tevens dat tijdens de folteringen van de verdachten verschillende mensen het leven lieten (administratief dossier, stuk 10, nr.41). Verzoeker bevestigt voormelde verklaringen in het door hem gegeven feitenrelaas in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2). Derhalve is de bewering in het verzoekschrift dat hij zelf niet heeft gefolterd, niet ernstig.

Verzoekers argument dat hij niet akkoord was met deze handelingen, strookt niet met zijn verklaringen bij het CGVS daar hij, wanneer hem werd gevraagd wat zijn opinie hierover was, verklaarde: *"Mensen die het verdienen. Maken land en economie kapot. Zonder die folteringen zou Saddam nooit 35j ad macht blijven"*. Hij bevestigde even later uitdrukkelijk dat hij akkoord was voor sommige mensen en dat sommige mensen het verdienen, waarbij hij verklaarde: *"Sommige mensen verstaan maar 1 taal. Foltering is voor hen enige manier"*. Hij verklaarde tevens slechts niet akkoord te gaan met foltering indien het lichte beschuldigingen betroffen. Even later stelde verzoeker: *"mensen die worden opgepakt hebben fouten begaan en zijn op hoogte van gevolgen"* (administratief dossier, stuk 4, p.18-19, 30).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Iraakse regime onder Saddam Hoessein zich met behulp van de veiligheidsdiensten, waaronder de Istikhbarat, schuldig maakte aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking (administratief dossier, stuk 14: "landeninformatie"). Zowel uit verzoekers voormelde verklaringen als uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de Istikhbarat, alwaar verzoeker was tewerkgesteld, betrokken was bij systematische en ernstige schendingen van de mensenrechten. Deze schendingen, met name de willekeurige arrestaties en martelpraktijken, dienen te worden gekwalificeerd als misdrijf tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof. Uit het voorafgaande blijkt aldus dat verzoeker binnen de Istikhbarat misdrijven tegen de menselijkheid heeft begaan ten tijde van het regime van Saddam Hoessein.

Dat hij de hierboven beschreven daden zou hebben gepleegd krachtens de bevelen van zijn meerderen, kan door verzoeker overeenkomstig artikel 33 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof niet dienstig worden ingeroepen als verschoningsgrond, daar bevelen om misdrijven tegen de menselijkheid te plegen onmiskenbaar onwettig zijn.

Opdat er sprake zou zijn van morele dwang, is overeenkomstig artikel 31, 1°, d, van het Statuut van Rome vereist dat deze dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsb bedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling heeft een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen.

Gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het Baath-regime de aard van de activiteiten van de veiligheidsdiensten openlijk verkondigde met het oog op zaaien van terreur en verzoekers verklaringen dat hij heeft gekozen voor de Istikhbarat omdat hij het beste wilde, hij hierin geraakte door de lange arm van zijn vader en wist dat zij angst zaaiden

(administratief dossier, stuk 4, p.9-10, 14), is het niet aannemelijk dat verzoeker op voorhand geen weet had van de folteringen die zich binnen de Istikhbarat afspeelden.

De Raad stelt vast dat verzoeker dankzij de hulp van zijn vader in de Istikhbarat zijn legerdienst kon doen, zodat kan worden aangenomen dat, gelet op diens voorspraak en het feit dat hij verzoeker reeds had geholpen, zijn vader hem ook zou kunnen helpen om overgeplaatst te worden naar een andere dienst. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij akkoord was met de folterpraktijken (cf. *supra*) en hij zelfs geen poging heeft ondernomen om hulp te vragen van zijn vader (*Ibid.*, p.22). Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen onweerstaanbare dwang worden aangenomen.

Voorgaande vaststellingen klemmen des te meer gelet op de verklaringen die verzoeker, ondervraagd krachtens artikel 14 PR RvV, ter terechtzitting aflegde. Verzoeker verklaarde dat hij op het moment van zijn toetreding in 1997 tot de Istikhbarat wist dat de veiligheidsdiensten de mensenrechten schonden maar dat "*wij er niets konden aan doen*". Op de vraag waarom hij dan toch toetrad, verklaarde hij "*ik heb de beste oplossing gevonden*". Aangezien verzoeker op het CGVS verklaarde dat men door het bewaken van een lokaal van de Baath de legerdienst kon ontwijken (*Ibid.*, p.6) werd hem gevraagd waarom hij hiervoor niet had geopteerd, waarop hij antwoordde dat hij dit niet wilde doen "*want het duurt 10 jaar*". De Raad stelt aldus vast dat verzoeker op het ogenblik van zijn toetreding tot de Istikhbarat wist dat deze veiligheidsdienst verantwoordelijk was voor mensenrechtenschendingen. Tevens had hij de mogelijkheid om voor een andere dienst te werken maar hij nam deze bewust niet aan omwille van de duurtijd, hoewel hij niet betrokken zou geweest zijn bij mensenrechtenschendingen, *in casu* foltering.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij zou worden geëxecuteerd bij een weigering om de bevelen uit te voeren, aangezien (i) hij dit reeds had gedaan en hij daarbij slechts tien dagen werd opgesloten, zijn haar werd afgeschoren en hij nadien gewoon het werk kon hervatten (*Ibid.*, p.23) (ii) wel verschillende malen het risico op een gevangenisstraf vermeldde, doch nergens dat hij zou worden geëxecuteerd (*Ibid.*, p.22, 27) (iii) gevraagd naar collega's die dit hadden geweigerd, slechts één voorbeeld noemde, waarbij deze collega werd veroordeeld tot 6 maanden celstraf en daarna werd overgeplaatst naar de grondmacht (*Ibid.*, p.27).

De foto en omschrijving die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift doen, gelet op de inhoud ervan, geenszins afbreuk aan het bovenvermelde.

Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, *juncto* artikel 1, F (1), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend ingevolge artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 juli 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.